

(Deventer verhaal)

Harry Rauw en de Assenstraat Deventer.

(Allard van Lenthe, 2016)

Ik sta op 29 augustus 2016 in een rij wachtenden om afscheid te nemen van Harry Rauw, die in zijn Doe-het-zelf-winkel aan de Assenstraat in Deventer ligt opgebaard.

Ik sta in de rij, ik praat met mensen die ik ken, we halen herinneringen op aan de Assenstraat.

Het is 1969, ik woon sinds kort in Deventer en ik werk in het Jongeren centrum 'De 'Zambar' aan de Brink.

Ik loop vanaf de Vleeshouwerstraat de Assenstraat in en zie voor het eerst van mijn leven de Doe-het-zelf-zaak van de vader van Harry: Jan Rauw. Hier zit een Doe-het-zelf-zaak, goed om te weten.

De Assenstraat ziet er in 1969 met dichtgetimmerde huizen en in elkaar gezakte schuurtjes vervallen uit.

Dat is al lang zo.

De gemeente zit er mee in de maag. In het gemeentehuis gaan stemmen op om de Assenstraat voor de helft af te breken en te verbreden tot een busbaan tussen de Brink en het Grote Kerkhof.

Tegen dat plan is goddank te veel oppositie, maar wat nu?

Nieuw-links-PvdA-ers als Bernard Duimel en Aart Oudemans komen met een oplossing: een door het Rijk gefinancierd sociaal woningbouw project. De Assenstraat wordt een straat voor de gewone man.

Aart Oudemans.

Ik krijg dat te horen van Kluwerdirecteur Aart Oudemans in het kantoor van Kluwer Uitgeverij in het herenhuis Assenstraat 10.

Aart is een notabele, maar ik mag Aart tegen hem zeggen, want hij is voorzitter van de Stichting Sociaal Cultureel Werk Deventer. Ik val met mijn Jongeren centrum De Zambar/Brink 30 onder deze stichting.

Aart Oudemans is een strijder voor het cultureel erfgoed en een toevlucht voor Deventer kunstenaars en cultureel werkers.

'Je kunt altijd bij me langskomen, tenminste wanneer je ergens mee zit. Je moet het wel kort houden, want ik hou niet van geneuzel en koffiepraatjes. Die heb ik thuis al genoeg,' zegt hij

'Er moet een nieuwe licht- en geluidsinstallatie in De Zambar komen.' zeg ik. 'Maar er is geen vervangingsreserve. Het is een uitgave van 1200 gulden. Ik heb het niet!'

'Daar hoef ik niet lang over na te denken', zegt Aart, 'Een Jongeren centrum zonder een geluidsinstallatie is niks. Koop het maar en laat de rekening naar mij sturen. Ik heb een aandelenclubje, we kunnen voor dit doel wel een paar aandelen verkopen!'

Ik sta binnen 5 minuten weer op straat.

La Cabane

In de rij wachtenden bij de doodskist van Harry Rauw raak ik in gesprek met Bob Wielinga', die ik ken van de bar-dancing La Cabane uit 1969.

La Cabane was een vrije-jongens-café in een voormalige bioscoop halverwege de Assenstraat naast een houtopslag van Jan Rauw.

Op een avond moeten wij stamgasten vluchten naar het achterbalkon, omdat Molukkers het pand een brand hadden gesticht. Omdat ze er niet in mochten, daarom.

Bob en ik zitten als ratten in de val, maar we vinden het een geweldige grap en heffen ons biertje naar de brandweer en naar de mensen beneden op straat.

Bij de gemeenteraadsverkiezing van 1970 help ik Bernard Duimel bij de verkiezingsactie 'Neem mee: een PvdA-politicus als gastdejee'.

Hij is ook een avond in La Cabane.

Popplaatjes draaien is niks voor hem, hij houdt alleen van klassiek.

Maar Bernard is voor geen kleintje vervaart en voor de goede zaak (zijn verkiezing als PvdA-raadslid) draait hij Bob Dylan, Bots en de Internationale ('He joh ze houden je eronder!). Af en toe steekt hij zijn gebalde vuist naar boven.

Bernard heeft op het groot seminarie gezeten. Hij vat de ideologie van de PvdA samen in het Latijnse gezegde 'Ecequam bonus et quan incundum Habitau fratres in cum' ('Zie toch eens hoe heerlijk het is om als broeders bij elkaar te zijn').

Het PvdA-raadslid Jo Jurgens noemt hem 'De eerste Deventer arbeider die Latijn spreekt.' Midden in de nacht fiets ik zwaaiend door de Assenstraat.

Harry Rauw.

Er is goed en kwaad, er zijn goede en slechte middenstanders. Harry Rauw is een goede middenstander.

Hij weet op alle vragen een antwoord en neemt de tijd voor je. Over moertjes en schroefjes, over vleugelmoeren en eikenhout, waar het vandaan komt, waar het gemaakt wordt, waar je het goedkoop kan krijgen, ik moet het allemaal weten.

Hij neemt er de tijd voor, ook wanneer er een lange rij wachtenden voor de kassa staat. 'Sorry hoor, ik ben nog even bezig!'

Het afrekenen gaat hem slecht af. Hij doet dat op een vodje papier. Hij telt de bedragen op en geeft er daarna een streep door.

'Geef maar en tientje' zegt hij, wanneer het € 12,40 was.

'Zo wordt je nooit rijk Harry!'

'Hoeft ook niet! Ik kan er van leven, wat wil je meer? Ik ga hier niet meer weg, ik ga hier pas weg wanneer ik tussen 6 planken kom te liggen.'

Maandag 29 augustus 2016 is het zover.

Zo is de geschiedenis: Harry Rauw, de middenstander die niet rijk wilde worden, is niet meer. Maar elke keer als ik bij zijn winkel in Assenstraat kom, denk ik: hier zit een Doe-het-zelf-

zaak, goed om te weten!